

## عنوان مقاله:

اثر بخشی کاربرد روش تدریس بدیعه پردازی بر سازگاری اجتماعی و ارتقای مهارت های ارتباطی در بین دانش آموزان دختر پایه ششم شهر زاهدان

## محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی پژوهش های نوین در حوزه مشاوره، علوم تربیتی و روانشناسی ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

## نویسندگان:

مهرناز رحمت زهی پورزاده - دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت آموزشی واحد رفسنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، رفسنجان، ایران

فاطمه السادات رباطی - استادیار گروه علوم تربیتی واحد رفسنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، رفسنجان، ایران

## خلاصه مقاله:

امروزه با توجه به پیشرفت تکنولوژی و تغییرات مداومی که به وجود می آید باید شرایط تغییر در هر جامعه ای ایجاد شود. شرط اولیه هر تغییری شناخت و آگاهی است، که به دنبال آن باید کار با برنامه ریزی برای دست یابی به اهداف مطلوب صورت بگیرد. آموزش یکی از مسائل بسیار مهم نظام های تعلیم و تربیت است. منظور از آموزش، فرآیند دو سوبه یاددهی یادگیری اطلاعات، مهارت ها و نگرشهای مثبت درباره موضوعی است که متناسب با گروه سنی خاص و در شرایط زمانی معین به اجرا در آمده است. هدف از تعلیم و تربیت تنها انتقال میراث فرهنگی و تجارب بشری به نسل جدید نیست، بلکه رسالت نظام های آموزشی را ایجاد تغییرات مطلوب در نگرش ها شناخت ها و در نهایت رفتار انسان ها دانسته اند. شناخت و آگاهی مدرسان از نظریه های یادگیری و الگوهای تدریس اهمیت ویژه ای دارد، زیرا امکان آموزشی جایگاهی برای هدایت، نظارت و یادگیری هستند و معلم چون راهنما، ناظر و سازمان دهنده است. معلم افزون بر آگاهی های لازم در زمینه ماده درسی، باید درباره ی شیوه های طراحی آموزشی و ارزشیابی آن نیز دانش و مهارت کافی داشته باشد اهمیت و ثمر بخشی روشهای تدریس و یادگیری بهتر همواره مورد نظر دانشمندان و محققین علوم تربیتی بوده است (دهقانی، ۱۳۹۷). امروزه رشد شخصیت همه جانبه فرد یکی از هدف های اساسی و اولیه نظام های آموزشی شده است و یکی از جنبه های رشد و شخصیت انسان؛ جنبه اجتماعی است. جنبه اجتماعی رشد و آماده کردن دانش آموزان برای به سر بردن با دیگران و همکاری با آنها مدت ها است که نظر مربیان را جلب کرده است (کاظم پور دیزجی و کریمی ثانی، ۱۳۹۵). اجتماعی شدن فرآیندی است که در آن هنجارها، مهارتها، انگیزه ها، طرز تلقی ها و رفتارهای فرد شکل می گیرد تا با آنچه برای نقش فعلی و آتی او در جامعه لازم و مطلوب تشخیص داده می شود هماهنگ شود. در واقع اجتماعی شدن فرآیندی است که به واسطه ی آن هر فرد، دانش و مهارت های اجتماعی لازم برای شرکت موثر و فعال در زندگی گروهی و اجتماعی را کسب می کند. به عبارت دیگر اجتماعی شدن، فرآیندی است که به موجب آن فرد خود را بامحیط اجتماعی وفق می دهد و به تدریج خود را عضو جامعه و ازاعضای موثر آن می بیند و قوانین شرکت در آن را می آموزد و به کار می گیرد ساردانا و همکاران ۲۰۱۸

## کلمات کلیدی:

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1430529>

